

Poznávání Boha.

I když jsem již také vysvětlil, že člověk nikdy nemůže Boha skutečně **vidět**, protože jeho druh k tomu vůbec nemá schopnosti, tak nese v sobě přece dar **poznávat** Boha v jeho dílech.

To však nejde přes noc a nedostane se toho ve spánku, nýbrž to stojí vážnou námahu, velké, silné chtění, které nesmí postrádat čistotu.

Vám lidem je dána neukojitelná touha po poznání Boha, která je do vás zasazena, abyste nemohli najít žádný klid při vašem putování pozdějším stvořením, které smíte podniknout za účelem vývoje, abyste se stali vědomými a plni díky se učili požívat požehnání, které v sobě světy skrývají a vám nabízejí.

Pokud byste během tohoto putování dosáhli klidu, tak by vám musel tento klid v důsledku přinést zastavení, které v sobě pro vašeho ducha skrývá ochabnutí, úpadek a nakonec také nevyhnutelný rozklad, protože by tím nebyl poslušen prazákona nutného pohybu. Avšak soukolí samočinných zákonů ve stvoření je pro lidského ducha jako běžící pás, který ho bez přerušení táhne vpřed, na kterém však také uklouzne, klopýtne a upadne každý, kdo nedovede udržet rovnováhu.

Udržet rovnováhu je v tomto případě totéž jako dodržováním prazákonů stvoření nerušit jeho harmonii. Kdo se potácí a padá, kdo se v něm nedovede udržet vzpřímený, bude **smýkán**, poněvadž kvůli němu se soukolí nezastaví ani na jedinou

vteřinu. Smýkáním se však zraňuje. A moci opět vstát vyžaduje pak zvýšené úsilí a znovunalezení nutné rovnováhy pak ještě větší. Při tomto neustálém pohybu okolí to není tak snadné. Nepodaří-li se to, tak je člověk zcela vyhozen z dráhy mezi kola hnacího ústrojí, a tím rozdrčen.

Proto buďte vděční, vy lidé, že vám touha po poznání Boha nedává při vašem putování žádného klidu. Tím uniknete, aniž byste to věděli, rozličným nebezpečím ve světovém soukolí. Avšak vy jste nepochopili touhu, která ve vás spočívá, také jste ji zkrřivili a učinili jste z ní jen nízký neklid!

Tento neklid snažíte se pak opět ve falešném způsobu něčím ohlušit nebo uspokojit. Protože při tom používáte jen rozum, saháte ovšem také po pozemských žádostech a očekáváte, že obdržíte uspokojení tohoto naléhavého tlaku v hromadění pozemských statků, ve shonu práce nebo v rozptylující zábavě, v oslabující pohodlnosti a, když na to dojde, snad i v čistém druhu pozemské lásky k ženě.

Avšak to všechno nepřináší vám žádný užitek, nepomáhá vám kupředu. Můžete touhu, kterou jste zkrřivili na neklid, snad nakrátko ukonejšit, nemůžete ji však navždy uhasit, neboť ona tu a tam prorazí zpět. Tato vámi nepoznaná touha stále znovu žene lidskou duši a šťve pozemského člověka mnoha životy, aniž by při tom uzrával, pokud se konečně nesnaží pochopit její smysl, aby mohl, jak je to chtěno, vystoupit na lehčí, světlejší a krásnější pláň tohoto pozdějšího stvoření.

Chyba spočívá v člověku samotném, který příliš málo dbal nebo vůbec nedbal darované mu pomoci v bludu vlastní dovednosti skrze kličky rozumu, kterými omotal záchvěvy svého

ducha.

Nyní je konečně na **konci** svých sil! Vyčerpán následkem uštívání jím ještě nepoznanou mocí, jejíž pomoci se v dětinském chtění vědět a také umět vše lépe tvrdošíjně uzavřel svým umíněným počínáním, což se projevuje jako důsledek jím samým násilně zmrzačeného mozku.

A přece by to bylo každému člověku tak snadné, kdyby jen jednoduše a skromně v sobě nechal uzrávat všechny dary, které mu dal Stvořitel na jeho putování všemi úrovněmi pozdějšího stvoření, které lidský duch tak nezbytně potřebuje ke svému vlastnímu vývoji. Byl by tím velkým, mnohem větším a mnohem vědomějším, než se mu kdy zdálo. Avšak bez pokory a skromnosti nemohou tyto dary rozkvést ke schopnostem!

Vaše vědění, na které jste tak domýšliví, je dětinskou hračkou! Je to zrnko prachu v poměru k tomu, co jste vědět mohli, a především, jak jste mohli **působit**, jak byste již dnes působit **museli**! Co víte vy pozemští lidé o podivuhodném stvoření, které se vám všude nedotknutelně ukazuje ve svých příslušných druzích a kráse, především však ve svých nedotknutelných zákonech! Tupě stojíte vůči veškeré této velikosti. Lidé, hledejte konečně **poznání svého Boha** ve stvoření, jehož jste nejmenší částí z onoho druhu, který se smí rozvíjet k sebevědomí skrze milost svého Stvořitele jako splnění svého naléhání, které v sobě nese!

Nehledejte v tom jen ukojení své ješitnosti, jak jste to činili doposud jakožto otroci svého rozumu! S tím jste již u konce! Nacházíte se ve zhroucení svých nepatrných dovedností. A od pravých dovedností stojíte velmi vzdáleni.

Jakými jste byli malými břídily, bude vám nyní dokázáno samotnými následky vašeho působení, které se nyní jako těžké vlny následující Boží zákony ve stvoření vrátí zpět na původce a buď je vysoce pozvednou, nebo je pod sebou pohrbí se všemi jejich díly. Při tom se bezpečně ukáže, co bylo pravé nebo falešné. Co byste již mohli v poslední době dosti zřetelně vidět, pokud byste vidět **chtěli**, tedy všeobecné selhání všech snah k odvrácení již valícího se úpadku, to by vás muselo varovat a v pravou chvíli ještě obrátit! A zanořit se v myšlení konečně **do sebe samých**.

Lidé však neslyší a nevidí; zoufalství je žene ještě šíleněji k víře v pomoc lidské dovednosti.

Já vám však pravím: Kdo nestojí působě v Božích zákonech, nemá nyní již více žádné pomoci ze Světla! Znalost Božích zákonů ve stvoření je nyní podmínkou! A bez pomoci ze Světla je **dnes skutečná** výstavba zcela nemožná!

Víra nějakého člověka ve své poslání a víra těch, kteří ho následují, nepřináší pozemským lidem užitek. Všechno se zhroutl i s ním na tom místě, kde se ho dotknou účinky Božích zákonů ve stvoření.

A nyní podle svatého Božího zákona bude **každý** člověk postaven před tyto účinky! V tom spočívá všemi věřícími obávaný soud!

Věřící! Vy všichni, kteří se k věřícím v Boha počítáte, zkoumejte jednou, zda vaše víra, kterou v sobě nesete, je skutečně **pravá**! Nemám tím na mysli, **jakou formou** věříte, zda jako katolíci nebo jako protestanti, zda jako buddhisté, mohamedáni nebo v nějaké jiné formě, **myslím tím váš způsob**

víry, nakolik je tato **živá!**

Neboť Bůh je Bůh! A **jak** se mu vy přibližujete **ve svém nitru**, **to** je naprosto jediné rozhodující pro sílu a ryzost vaší víry!

Takto se tedy někdy bedlivě zkoumejte. Chci vám ukázat, jak k tomu můžete najít cestu, aby se vám k tomu dostalo opory.

Pojďte se mnou v duchu do Afriky k nějakému černošskému kmeni. Vmyslete se do schopnosti chápání takových lidí. Snažte se zřetelně před sebou vidět jejich vnitřní život a myšlenkové pochody.

Tito lidé věří v demony a na všechno možné; mají hrubé, ze dřeva vyřezávané modly, a pak přijdou k nim křesťanští misionáři. Vyprávějí, vyučují o onom velkém, neviditelném Bohu jejich náboženství.

Představte si to a sami řekněte, s jakým cítěním se budou tito přírodní lidé po svém křtu modlit k jejich novému křesťanskému Bohu! Nepříliš jinak, než jak se dříve modlili ke svým ze dřeva vyřezaným bůžkům! Většina z nich dá prostě nového Boha na místo dosavadních bůžků. To je celý rozdíl. Jejich cítění se při tom nezměnilo, pouze se v nejpříznivějších případech přidržují **učení**. Skutečný **prožitek** však schází. U těchto nevědomých lidí to nemůže být vůbec jiné.

Samotné přijetí učení neučiní je **vědoucími**; neboť přijetí víry se přece opírá jen o jinými předstírané vědění. Schází při tom užitek přinášející vnitřní prožitek a tím vlastní opora! Tak je tomu vždy a všude. Misionáři a ti, co obrací na víru, vrhají se na lidi a chtějí je obrátit **bez** dalšího přechodu ke křesťanství.

Také při vyučování dětí odehrává se dnes to stejné, a přece děti nejsou vnitřně nic jiného než pohané; neboť křest je neučinil více vědoucími.

Pokud však člověk nepostupuje spořádaně po stupních, které jsou předepsány ve stvoření a které mu stvoření v samočinně působících prazákonech samo nabízí, protože se přece z těchto stupňů samo skládá, nemůže nikdy dojít k opravdovému poznání Boha! A také **dobré** nauky nemohou mu v tom být užitečné, nýbrž jeho cestu jen zmatou.

Tím churaví celá dosavadní misijní práce. **Nemůže** vůbec nikdy přivést v sobě nesoucí působení ke skutečnému životu, protože nejde cestou odpovídající zákonům stvoření. Zákon vývoje v tomto stvoření nestrpí dělání skoků, jestliže se má dojít k opravdové zralosti. A člověk není schopen pozvednout se nad toto stvoření, ke kterému náleží, s nímž je skrze nesčetná vlákna úzce svázán a jehož nejdrahocennějším plodem má nyní být.

Avšak chce-li se také skutečně stát plodem, který je toto stvoření v čisté síle Páně schopno vytvořit, tak nesmí být v jeho postupu uzrávání žádného přerušení! Přesně jako v bytostném působení u ovoce na stromech. Kde dojde k přerušení nebo k jinému zásahu do vývoje zrání, ať už předčasným mrazem, příliš silnou bouří nebo škodící libovůlí lidí, tam nemůže ovoce nikdy dojít k plné zralosti a tím ke skutečnému dokončení vývoje.

Nejinak je tomu u pozemského člověka, který je ovocem **duchovního** působení.

Nic nesmí chybět při jeho vývojovém pochodu, ani jeden stupeň, protože jinak zůstane mezera, propast, která nepřipouští

další živoucí výstavbu, a tím další vzestup do výšin přímo znemožňuje. Kde také schází jen **jeden** stupeň nebo je nedostatečný, **musí** přijít zhroucení, pád. Zde se může člověk točit a obracet jak chce, **musí** se však tomu podřídít, a vynalézavá chytrost rozumu je to, co je nejméně schopno vybudovat mu náhradní most, který by mu pomohl dál.

A člověk sám učinil škodlivý zásah v **jednostranném** přepětí svého pozemského rozumu, který ho nyní poutá tvrdým tlakem a jako ocelová pouta jen na hrubohmotnost, ze které rozum pochází.

Tím vznikla mezera, kterou nemůže překlenout vyškolená víra ve vysoké duchovno a Božské!

A tak musí lidský plod pozdějšího stvoření zakrňt na cestě ke své zralosti, následkem vlastní viny.

Proto prožívá tak mnohý člověk ještě i dnes, že docela ztratí víru naučenou ve svém dětství, když vstoupí ze školy do života, a i když o ni udatně bojuje, musí ji dříve nebo později opět zcela nově vystavět, od základu, pokud je vážným hledačem Pravdy.

Nadšení mas a stržení s nimi nemá pro jednotlivce žádný účel. Neposkytne mu nikdy pevnou půdu, kterou potřebuje ke vzestupu, a on také není schopen při tom **v sobě samém** nalézt nutnou oporu. **Tu** oporu, která jediná ho nechá vždy bezpečně stát.

Tak je v dnešní době také každé vyučování dospívajících dětí v různých druzích víry ještě nesprávné. **Proto** všude chybí **ta**

víra, která vede k **opravdovému poznání Boha** a která jedine poskytuje skutečné štěstí a také mír!

Vyučování v dnešní době je falešné a bez života. Opora, kterou se jednotlivci domnívají mít, je klamnou představou. Je to jen formální víra, na kterou se všichni upínají. Vyumělkovaný klid a bezpečí, do kterého se snaží ukolébat často jen proto, aby sami navenek nenaráželi, mnohdy aby požívali pozemských předností nebo aby za něco platili. Právě to nikdy není a ani **nemůže** být, protože k tomu ještě chybí základy odpovídající zákonům stvoření. A bez nich to prostě nejde.

Sáhněme do minulosti a vezměme někdejší obracení na víru v německých zemích. Ten, kdo uvažuje a nenechá se strhnout línou průměrností davu, musí také i při tom poznat ve všem jen prázdnou a pro všechno niterné **neužitečnou formu**, která tehdy byla vytvořena a která nemohla přinést žádné poznání Boha!

U každého národa, dokonce u každého člověka, i u lidí této nové doby musí **nejprve** existovat **základ k přijetí** vysokých poznání Boha, která spočívají v Kristově učení. Jen ze základu, který k tomu dozrál, pak smí a musí být lidský duch uveden do všech možností poznání Boha skrze Kristovo učení.

Tak tomu je a tak to zůstane po všechnu věčnost!

Pokud by to mohlo být jinak, tak by se Bůh učinil již **dříve** pozemským národům zjevným. On to však neučinil!

Teprve když nějaký národ došel ve svém vývoji tak daleko, že věděl o působení veškerého bytostného, pak se mohl dovědět

o duchovním, o čistě duchovním, Božském a nakonec také o Bohu!

Avšak vždy jen takovým způsobem, kdy k tomu byl národ veden povolánými proroky, kteří s plným porozuměním jej uváděli do **vyššího** poznání a kteří nikdy při tom nebořili staré. **Oni stavěli!** Přesně, jak také Ježíš Kristus sám tehdy činil a často ve svém Slově zdůrazňoval, čemuž jste doposud jen **nechtěli rozumět**.

Křesťanské církve však chtějí při obracení na víru zbořit mnoho starého a prohlašovat to za falešné nebo to alespoň nedbajíce vyřadit, místo aby na tom pečlivě dál budovaly a dbaly při tom nutných přechodů. Očekávají a požadují, aby lidský duch přeskočil bezprostředně do tohoto nejvyššího Kristova učení.

Nedbá se tedy při tom Božích zákonů, přestože se často chce dobro.

Také Germáni byli tehdy úzce spojeni s bytostným. Mnozí z nich je mohli vidět, prožívat, takže nemohli mít pochybnosti o jeho skutečné existenci, stejně tak o jeho působení. **Viděli** je, a proto o něm **věděli**.

Bylo jim to nejčistším přesvědčením, a proto i posvátností.

A touto tehdejší posvátností otřásl Bonifác surovou pěstí! Chtěl Germánům popírat pravdu tohoto vědění a vyhlásit je za falešné. A na jeho místo jim chtěl vnutit formy své křesťanské nauky. Takovýto nevědomý způsob musel Germánům již předem přinést pochybnosti o pravdě toho, co jim **on** zvěštoval, a musel jim vzít k tomu veškerou důvěru.

Měl jim potvrdit pravdu jejich vědění a pak vysvětluje dále je vést k vyššímu poznání! Avšak zde jemu samotnému chybělo vědění o stvoření. Jenomže on ukázal tuto neznalost o tkaní ve stvoření příliš zřetelně, když označil Wotana a ostatní u Germánů jako působící bohy uznávané bytostné za blud a za neexistující. I když to sice nejsou žádní bohové, tak přece existují vlivem Boží síly a působí ve stvoření.

Bez působení bytostného by se nemohlo duchovní ve hmotnosti vůbec zakotvit, nemohlo by tedy ve hmotnosti nic konat. Duchovno, ze kterého pochází lidský duch, potřebuje tedy pomoc bytostného ve hmotnosti ke svému vlastnímu vývojovému pochodu!

Při tom nemůže horlivost víry nikdy nahradit vědění.

Avšak chyba, kterou učinil Bonifác a všichni, kteří obraceli na víru, je ještě i dnes udržována při životě.

Mluví se a učí o řeckých **bájích**, o bozích. Nebyly to však žádné báje, nýbrž skutečné **vědění**, které lidem dneška schází. Také církve žel neznají působení svaté vůle Boží ve stvoření, které je přece domovem všech lidských duchů. Míjejí slepě dosavadní dění a nemohou proto také nikdy vést k **pravému**, živoucímu poznání Boha. Nemohou ani s tím nejlepším chtěním.

Jen v samotných zákonech stvoření, které Bůh dal, může dojít lidský duch k poznání Boha. A toto poznání je pro něj nezbytně nutné k jeho vzestupu! Jen v něm obdrží **tu** oporu, která ho neochvějně nechá jít jeho předepsanou, jemu užitečnou cestou ke zdokonalení! Nijak jinak!

Kdo chce přeskočit působení bytostného, o kterém staré národy přesně věděly, ten nemůže nikdy dojít k pravému poznání Boha. Toto přesné vědění je nezbytným stupněm k poznání, protože lidský duch se má probojovat odzdoła vzhůru. Nemůže nikdy vytušením pochopit čistě duchovní a Božské ležící nad jeho schopností vnímání, pokud přesně předem nezná jako základ k němu patřící spodní stupně stvoření. Je to nezbytně nutné jako příprava k možnosti vyššího poznání.

Jak jsem již řekl, byla znalost o Bohu dána také vždy teprve takovým národům, které již stály ve vědění o působení bytostného, nikdy jinak. Neboť dříve k tomu není vůbec poskytnuta možnost si to představit. Pečlivě v tom bylo celé lidské pokolení vedeno ze Světla.

Člověk, který v čistotě stojí a žije vědomě jen v bytostném, je ve stvoření ceněn výše než ten, který stojí v jen naučené křesťanské víře a nad bytostným se usmívá jako nad pohádkou nebo bájí, který je v tom tedy nevědomý, a proto nikdy neobdrží pravou oporu, zatímco ten prvý má ještě svou plnou možnost vzestupu v silné, nezkalené a nepodkopané touze po vzestupu.

Při dobré vůli může během několika dnů živě se vpravit do duchovního poznání a duchovního prožívání, protože pod sebou neztratil pevnou půdu.

Zařaďte proto v budoucnu i při veškeré misijní práci, při všem školním vyučování vědění o Bohu nad vědění o zformovaných bytostných silách a jejich působení, neboť teprve z toho může se pak vyvíjet vyšší poznání o duchovnu a o čistě duchovním a nakonec také o Božském a o Bohu.

Celkové vědění o stvoření je nutné, aby se nakonec dospělo k vytušení velikosti Boží a tím i konečně k pravému poznání Boha! **Dnešní** křesťanská víra nemůže v sobě nést nic živoucího, protože jí toto všechno schází! Tato nutnost byla vždy vynechávána a propast nelze překlenout ničím jiným než tím, co k tomu bylo Bohem dáno v tomto pozdějším stvoření.

Nikdo se však z klidného pozorování dosavadního celkového vývoje lidí zde na zemi nenaučil to **nejdůležitější**: Že všechny stupně, které lidé při tom museli prožít, **byly nutné**, a proto ani dnes nesmí být vynechávány nebo přeskakovány! Celé stvoření vám přece dává jasný obraz a k tomu všechny základy k uskutečnění!

Proto slyšte, co vám říkám: Dítě dneška je až do své zralosti úzce svázáno bezprostředně jen s bytostným. V této době se má v prožití naučit přesně znát bytostné! Teprve se zralostí přechází k duchovnímu spojení a budujíc stoupá ve svém vývoji. Při tom se však musí pevně a vědomě opírat o bytostné jako o základ, a nesmí toto spojení snad odříznout, jak to lidstvo dnes dělá tím, že to v dětech vůbec neprobudí k životu, nýbrž naopak to násilně potlačuje v nezodpovědné domýšlivosti. Avšak ke vzestupu je nutné, aby bylo obojí vědomě spojeno.

Člověk dneška má být tak dalece zralým jakožto plod stvoření, že v sobě má nést **soustředěný celý** výsledek dosavadního vývoje lidstva!

Čím je proto dnes pro každého jednotlivce **dětství**, tím byla dříve v celém vývoji stvoření velická epocha lidstva jakožto celkový vývoj.

Dbejte přesně toho, co tím říkám!

Prvotní vývoj trvající **miliony let** je **nyní** u lidí **dnešního** vývojového stupně stvoření vtěsnán do **let dětství!**

Kdo s tím není schopen udržovat krok, způsobil to vlastní vinou, zůstane zpět a musí nakonec také zahynout. Vývoj stvoření se nedá leností lidí zadržet, nýbrž postupuje nezadržitelně dál podle zákonů v něm spočívajících, které v sobě nesou vůli Boží.

Dříve byl stupeň stvoření takový, že lidé po mnoho pozemských životů museli zůstat vnitřně takovými, jako jsou dnešní děti. Byli bezprostředně spojeni jen s bytostným působením v pozvolném vývoji skrze prožívání, které jediné se stane věděním a poznáním.

Již je to však velmi dávno, co stvoření pokročilo v neustálém dalším postupování, a je již tak daleko, že prvotní vývojové stupně trvající miliony let se u lidských plodů zde na zemi vtěsnaly nyní do doby dětského věku. Tím může a musí dřívější epocha lidstva nyní proběhnout vnitřně v několika pozemských letech, protože zkušenosti dřívějších životů držíma připraveny v duchu.

Avšak ty musí být probuzeny a tím dojít k uvědomění; neboť nesmí zůstat drímat nebo být zcela potlačeny, jak se to děje dnes. Všechno to **musí** ožít a přetrvat skrze vědoucí vychovatele a učitele, aby dítě obdrželo pevný základ a oporu v bytostném, kterou potřebuje k poznání Boha v duchovním. Další stupeň vyrůstá vždy nejprve z předcházejícího, pokud tento je dokončen, ne dříve, a tento předcházející nesmí být pak také odňat, pokud se má schodiště zachovat a nemá se zhroutit.

Teprve s tělesnou zralostí dítěte přichází proniknutí spojení s duchovním. Rozmach k tomu však může být živoucím **jen** tehdy, když se při tom vědomě opírá o bytostné. Pohádky a legendy zde nejsou k užítku, nýbrž jedině prožití, které má být na počátku zralosti úplné a dokončené. Musí také **zůstat** zcela živoucím, aby duchovnu dalo vědomě ožít. To je nezvratná podmínka stvoření, kterou byste se byli museli všichni naučit v pozorování toho, co se doposud odehrálo!

Nyní ho potřebujete, protože jinak nemůžete dál a musíte zahynout! Bez jasného vědění o bytostném působení není nikdy duchovního poznání. Bez jasného vědění o duchovnu a jeho působení nemůže povstat poznání Boha! Všechno stojící mimo tuto zákonitost je domýšlivá klamná představa a troufalost, velmi často také zcela vědomá lež!

Zptejte se svého bližního na nezvratné zákony Boží ve stvoření. Nemůže-li vám na to dát žádnou správnou odpověď, tak je jen pokrytcem, který podvádí sám sebe, pokud hovoří o poznání Boha a o **pravé** víře v Něj!

Neboť podle neomylných zákonů Božích to mít **nemůže**, protože mu to jinak zůstává nedosažitelné!

Všechno postupuje ve stvoření bez přerušení jednotně vpřed podle neposunutelného zákona! Vy lidé jako jediní nejdete ještě s ním ve svém zaslepení, ve své směšné vědychtivosti, která postrádá pokorné pozorování!

Děti a dospělí nynější doby jdou v poznání Boha jako na chůdách! Namáhají se sice o ně, avšak vznášejí se tudíž jen ve vzduchu, nemají žádného živoucího spojení s půdou nezbytně

nutnou k opoře. Mezi jejich chtěním a základem, který je nutný pro výstavbu, je mrtvé dřevo bez schopnosti cítění, jako je tomu u chůd!

Mrtvé dřevo chůd je **naučená** víra, které zcela schází pohyblivost a živoucnost. Člověk má sice chtění, avšak žádný pevný základ a žádnou pravou oporu, přičemž obojí spočívá jen ve věděni o dosavadním vývoji stvoření, k němuž lidský duch navždy neodlučitelně patří! Proto je a zůstává také neustále s tímto stvořením úzce spojen a nemůže z něj nikdy vystoupit!

Lidé, probudte se! Dožente zameškané. Ukazuji vám ještě jednu vaši cestu! Vneste konečně život a pohyb do vašeho strnulého chtění, které máte, a pak naleznete veliké poznání Boha, které byste museli mít již dlouho, pokud byste nezůstali pozadu v pokroku vývoje velkých stvoření!

Spěchejte, neboť nadešla doba posledního obratu, kdy musíte umět ukázat, zda můžete také jít ještě vzhůru, nebo zda musíte opoždění zahynout!

Pamatujte, že nesmíte vyřadit nic, co muselo celé lidstvo zde na zemi již prožít; neboť prožilo vždy to, co bylo pro ně nutné. A pokud šlo při tom falešně podle vlastního chtění, přišel zánik. Tak stane se i nyní! Nechoďte již tupě kolem toho, když k vám přijde velké probuzení v utrpení! Je to to poslední, co vás zasáhne. Probudte se proto a držte pevně rovnováhu, jinak budete strženi a zřítíte se! Stvoření spěchá neochvějně vpřed a setřásá nyní všechny hniјící plody.